

rättfärdigar sitt beslut, att öfvertaga bokhandeln, till hvilket jag, såsom han väl berättat, varit en motståndare. Den andra fäster sig ungefär vid den kända anekdoten: »Låt dem taga ditt hufvud Bror Lindeberg; det gör så godt, det gör så godt!» Jag bestrider icke, att det ligger sanning i uppmaningen; men den erinrar om människans naturliga fallenhet, att se sakerna från annan sida, der de gälla egen välfärd.

Ängsligt har varit att af ryktet höra om upptågen i Helsingfors och den olycka, de bragt å stad. Någon hugnad är dock, att denna icke blifvit så stor, de kunnat blifva, och att allt nu är förbi. Ty värr är det tingens gång, att förståndet är en fiende till uppoffringen, och att denna derföre söker sig plats hos den icke beräknande åldern samt måste blifva oförståndig. 10

Jag vet, att Farbror icke tillhör dem, som förvånas öfver dagens tecken till svårare förhållanden. Dessa kunna icke uteblifva. Men jag fruktar icke, att vi icke skola »taga saken kallt.» Öfverilningar äro föga att befara, icke ens hos de förvånade. Men osäkrare är, om under kölden någon gnista skall bevaras för bättre tider. Allt är ännu så halft och slappt, att stålsatt ihärdighet måste bland oss blifva en sällsynt Guds gåfva.

Med mera deltagande än för egen ställning lefver jag i betraktandet af världens allmänna ställningar och förhållanden. Nyhetsdagarne äro min tröst under hvardagstråket eljest. Den råa och godtyckliga censuren här gör mig Litteraturbladet till en tung börda. Jag är nu sinnad flytta tryckningen till Helsingfors. Mindre godtycke kan väl icke väntas der, men, jag hoppas det, dock mera vett. Skoltråket vill också tynga mer, än det borde. 20

Jag slutar med ödmjuk, vänskapsfull helsning till alla i Familjen. De mina äro Gud Vår Lovsunda och obekymrade. Med dem innesluter jag mig i Farbrors fortfarande faderliga vänskap. 30

Vördnadsfullt och tillgifvet
Joh. Vilh. Snellman.

Kuopio den 20 Mars 1849.

160 J. V. SNELLMAN – M. A. CASTRÉN 20.III 1849 *Privatsamling*

Broder Castrén! 40

Fastän sent och kort vill jag förena mig med de många, som af varmt hjerta önska Dig välkommen åter till fäderneslandet. Med dem har jag förnött mången bitter dag och natt vid ett sorgligt budskap om svår sjukdom testamenter o. s. v., och min glädje är derföre stor, att veta Dig välbehållen i hamn med Dina skatter.

Jag tror ej, att Du låter af några fördelar tubba Dig att välja anställning och bosättning om Finland och så skänka andra än Dina landsmän äran och närmaste uppmuntran af Din framgång. Det är väl bedröfligt, att tala härom med kändedom, att Du äfven nu njuter nödigt uppehälle från det fremmande, och med medvetandet om de ringa utsigter, våra förhållanden erbjuda. Men alla tidens ända är ännu icke inne; och det skall väl gränsa till det yttersta, om här ingen påfinnes, som med framgång förmår arbeta för Ditt kvarhållande i landet. 50

Jag tänker: i yttersta nödfall återstår äfven för Dig ett pastorats

otium sapientis; men hoppas dock, att till detta sista fall skall vara lång väg med många utvägar.

Tack för reseberättelserna. Jag skall till Litteraturbladets fromma söka att ur dem gifva en öfversigt af Din färd och dess skilda sträfvanden. Af C. E K hrström hör jag, att Du är sinnad utgifva en ordentlig resebeskrifning. Med denna skall öfversigten icke komma i någon kollision. Gör mig glädjen skrifva om Dina närmast liggande arbeten och näm, hvad deraf får förtros allmänheten. Anse begäran icke för mera egennyttig än den är. Med alla vettigare landsmän ser jag i allt, hvad Du gör, ett verk för vår nytta, och det är naturligt, att vi vilja veta, huru det går med vårt arbete och vår profit.

10 Stor fröjd skulle det göra mig, att någon gång i världen få återse Dig. Elfva år äro snart förflutna sedan vårt sednaste samlif. På den tiden har jag hunnit göra hela min kurs uppåt och nedåt. För Dig ligger banan ännu i stigande, såsom billigt, då Du med \langle så myc \rangle ket större omsorg och ansträngning \langle an \rangle lagt densamma. Gifve Dig Gud helsa och krafter att på den fortfara. Haf till mig den vänskapsfulla tillit, att min kurs åtminstone lärt mig inse och erkänna, hvad värde Ditt rastlösa, uppförande och framgångsrika sträfvande eger. Det är därför intet
20 tomt ord, då jag säger, att jag med Högaktning kallar mig och är Din

tillgifne vän och Bror
Snellman

Kuopio den 20 Mars 1849.

161 M. A. CASTRÉN – J. V. SNELLMAN 4.IV 1849
HUB, JVS handskriftssamling

30

Broder Snellman!

Fördjudad i mina Ostjakiska ABC-bestyrt blef jag härom dagen på det gladaste öfverraskad af ditt varma och vänskapsfulla bref. Det har just icke fallit på min lott att blifva bortskämd af människors wälwilja; men just därför förstär jag att sätta värde på ett deltagande ord, då det kommer ifrån rättan hand. Besynnerligen får jag tacka Dig för det goda rådet att hålla hemmet bäst och ej svika, om det ock skulle gälla att
40 »dricka watten ur rifvan». Icke såsom skulle jag inbilla mig, att min härwaro båt någon människa; men jag inser det wara en nesa för mig sjelf att för slem vinnings skull frånsäga mig det fosterland, för hvilket jag hitintills orubbligen sträfvat. Måhända blifva mina dagar också icke så långa, att ju ej Petersburgska Wetenskaps-Akademiens mäktar försörja mig med extra-medel ur sin Egyptiska Mumii-fonde. Här har jag sannerligen ej ett öre att påräkna, ty ehuru våra besparings-fonder för det närwarande äro ojemförligt rikare än Wetenskaps-Akademiens, så lär man dock af Din egen och många andras historia, att dessa fonder ej äro bestämda för wetenskapliga sträfvanden, utan till buk-
50 fyllnad för de Corinther.

Jag har mången gång gjort mig samwetsförebärrelser för min urakt-låtenhet att ifrån Petersburg ej hafva underrättat Dig om wissa förhållanden, hvilka i den tiden ej kunde wara för Dig alldeles likgiltiga. Orsaken härtill war egentligen den, att jag ej i förtid wille oroa Dig med rykten, hvilkas sannfärdighet jag sjelf intill allrasista stund betviflade. Man hoppas här allmänt att Du oakadt liden